

ת"פ 36946/09/18 - מדינת ישראל נגד שי מטיאש

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 36946-09-18 ישראל נ' מטיאש
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שי מטיאש

הנאשמים

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 19.2.16 סמוך לשעה 13:40, צפונית לחוף הקשתות בקיסריה, החנה הנאשם ג'יפ מ.ר. 36-128-00 (להלן: "הג'יפ") במרחק של פחות מ-100 מטרים מקו המים, חרף שילוט שאוסר נסיעה בחוף הים ומבלי שהיה לו היתר למעשה.

2. בתשובתו לאישום הנאשם אישר שהג'יפ המתואר בכתב האישום היה בבעלותו במועדים הרלבנטיים אך כפר ביתר עובדות כתב האישום. הנאשם טען כי החנה את הג'יפ על מצוק הכורכר, שאינו מהווה חלק מהחוף, כי אין במקום שילוט שאוסר נסיעה בחוף הים וכי בחודשי הקיץ המקום משמש לחניית רכבים.

לאור תשובתו של הנאשם לאישום, נשמעו ראיות בתיק.

מטעם המאשימה העיד מר גל אריאלי - סגן מנהל מחוז צפון ברשות הטבע והגנים ומטעם ההגנה העיד הנאשם.

תמצית טענות הצדדים

3. **ב"כ המאשימה** הפנה להגדרת "חוף ים" בחוק וטען כי אין משמעות לכך שהנאשם החנה רכבו במפלס גבוה יותר ממפלס הים, בהדגישו את הרציונל שעומד בבסיס החוק. כן טען כי מדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה, הזכיר כי הנאשם הודה בהעמדת הג'יפ במקום, ביקש לאמץ את עדות הפקח, שלפיה הג'יפ עמד במרחק של 50 מטרים מנקודת הגאות והוסיף כי טענתו של הנאשם כי לא היה במקום שילוט, חסרת ביסוס. לסיכום, ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה שיוחסה לו.

4. **הנאשם**, שלא היה מיוצג, טען כי הוא מגיע למקום מדי שבוע ואין בו שילוט שאוסר נסיעה בחוף הים. כן טען שהוא לא נסע על חוף הים ולא סיכן מתרחצים, אלא החנה את רכבו על מצוק. הנאשם הוסיף וטען כי במועד הנקוב בכתב האישום המרחק עלה בהרבה על 50 מטרים מקו החוף וכי במהלך 4 השנים שחלפו מאז קבלת הדו"ח הוא ממשיך לחנות באותו מקום ולא קיבל קנס.

השאלות שדורשות הכרעה

5. כאמור, הנאשם אינו חולק על היות הג'יפ בבעלותו ועל העמדתו במקום המתואר בכתב האישום. השאלה העיקרית שבמחלוקת היא - האם המרחק בין הג'יפ ובין קו המים אכן פחת מ-100 מטרים? שאלות נוספות שעלו במסגרת שמיעת הראיות הן - האם הוצב במקום שילוט שאסר נסיעה בחוף הים; היות המקום שבו חנה הנאשם חלק מ"חוף הים"; ונקיטת אכיפה בררנית כלפי הנאשם.

אדון להלן בשאלות האמורות, תוך התייחסות לראיות הרלבנטיות - עדותו של הפקח, לצד הדו"ח ת/1, על צרופותיו, אל מול עדות הנאשם.

המרחק בין הג'יפ ובין קו המים

6. סעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, תשנ"ז-1997 (להלן: "**החוק**") קובע: "**לא ינהג אדם ברכב בחוף הים**".

סעיף 1 לחוק מגדיר "חוף ים" כ"**רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף**".

המרחק מנקודת גאות המים הוא יסוד עובדתי שעל המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר. קרי, בענייננו עליה להוכיח מעבר לספק סביר כי הג'יפ חנה בטווח של 100 מטרים מקו המים.

סעיף 7 (ב) לחוק אמנם מגדיר את העבירה כעבירה מסוג אחריות קפידה, מה שפוטר את המאשימה מלהוכיח יסוד

נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, ברם אין בכך כדי לגרוע מהנטל המוטל על המאשימה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה מעבר לספק סביר (רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי (10.9.13)).

7. נחזור לענייננו. עד התביעה, מר אריאלי (להלן: "הפקח"), ציין בדו"ח ת/1 כי הג'יפ חנה על מצוק הכורכר מעל לחוף במרחק 50 מטר מקו גאות המים שבחוף. תחת הכותרת "תיעוד פרטי האירוע" הפקח ציין "מדדתי המרחק שלו מקו המים - 50 מ' וצילמתי את הרכב במקום". הפקח לא ציין כיצד הוא מדד את המרחק, באמצעות איזה כלי והאם המדידה בוצעה אך על ידו או שהיה מי שסייע לו. למותר לציין שלדו"ח לא צורף תיעוד של המדידה והתמונות שצורפו לו מתעדות את החלק האחורי של הג'יפ ולא זו בלבד שהן אינן יכולות ללמד על המרחק בין הג'יפ ובין קו המים, אלא שיש בהן כדי להטעות את המתבונן, שכן באופן שבו הן צולמו ניתן לטעות ולחשוב שהג'יפ חנה על החוף עצמו ולא על המצוק, עובדה שעליה אין חולק.

זה המקום לציין כי מהדו"ח ת/1 עולה כי ביום האירוע היה עם הפקח שוטר נוסף. אותו שוטר לא ערך תרשומת ואיננו יודעים אם הוא נטל חלק פעיל במדידה או ברישום הדו"ח אם לאו.

8. בעדותו בבית המשפט, שנשמעה כ-4 שנים לאחר האירוע, הפקח העיד (לשאלת בית המשפט) כי מדד את המרחק מקו החוף באמצעות מד טווח לייזר, כפי שהוא מודד בכל עבירה ואישר שטעה כשלא ציין זאת בדו"ח.

9. איני מתעלמת מעדות הנאשם, לפיה המרחק בין הצוק ובין קו המים יכול להגיע גם למרחק של 10 מטרים, בימים "שהים גבוה", ברם אין בעדות זו, שאינה עדות של מומחה, כדי ללמד על המרחק בין הג'יפ ובין קו המים ביום האירוע. כאמור, הנטל להוכיח את המרחק מוטל על כתפי המאשימה ובמקרה דנן - כשהעדויות מטעמה היא עדות יחידה ובהעדר תיעוד או תיאור של המדידה בזמן אמת - אני קובעת כי היא לא הרימה אותו ולא הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם החנה את רכבו במרחק של פחות מ-100 מטרים מקו המים.

די בכך כדי לזכות את הנאשם. עם זאת, מצאתי להתייחס בקצרה אף לשאלות הנוספות שעלו במהלך שמיעת הראיות ופורטו לעיל.

קיומו של שילוט שאוסר נסיעה בחוף הים

10. בכתב האישום נטען כי הנאשם החנה את רכבו בחוף הים חרף שילוט שאוסר נסיעה בחוף הים, ברם אף עובדה זו לא הוכחה. אסביר.

בדו"ח ת/1 אין זכר לקיומו של שילוט שאוסר נסיעה בחוף הים ואף בעדותו הראשית הפקח לא מצא להתייחס לנושא.

11. בחקירה נגדית הפקח העיד כי קיים שילוט בירידה מחוץ הקשתות וכשהנאשם ציין שהוא לא הגיע מחוץ הקשתות, אלא מבית חניה, דרך ג'סר א-זרקא, הפקח העיד כי באותה דרך יש לפחות שני שלטים שאוסרים נסיעה בחוף הים. לשאלת בית המשפט מדוע הוא לא צילם אותם שלטים, לא היה לפקח מענה (עמ' 6 לפרוט' בש' 6-12).

12. הדברים שאמרתי לעיל בנוגע לתיעוד או תיאור המדידה מקו המים יפים גם לעניין קיומם של השלטים. אין די בעדות הפקח, לפיה יש שלטים, כאשר מנגד ניצבת עדות הנאשם, לפיה אין שלטים. כפי שכבר צוין, מדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה, ברם מקום שבו מצאה המאשימה חשיבות לציין את קיום השלטים בין עובדות כתב האישום, היה עליה להוכיח זאת מעבר לספק סביר, כדי ללמד שהנאשם אכן היה מודע לאיסור ופעל בניגוד לו. בהעדר תיעוד של אותם שלטים, המאשימה כשלה מלעשות זאת.

היות המקום שבו חנה הנאשם חלק מחוף הים

13. כאמור, השאלה אינה נדרשת להכרעה בתיק דנן, ולכן לא אקבע בה מסמרות. עם זאת, רואה לציין כי איני משוכנעת שניתן לקבוע כי המצוק שעליו חנה הנאשם נכלל בגדר "חוף הים", כהגדרתו בחוק. כפי שצוין לעיל, החוק מגדיר "חוף ים" כ"רצועת קרקע, ברוחב של 100 מטרים, לאורך הים מנקודת גאות המים שבחוף".

14. עיון במילון אבן שושן, לצד אתרים במרשתת, מעלה כי פירוש המילה "רצועה" - פיסה ארוכה ודקה; אזור, שטח אדמה מוארך. בהקשר של רצועת שידור פירושה - מקבץ שידורים רצופים בעלי קונספט אחיד מבחינה רעיונית או שיווקית. באנטומיה פירושה של רצועה - מבנה שמורכב מרקמת חיבור צפופה ומאורגנת.

עינינו הרואות, כי לכל ההגדרות מכנה משותף - חיבור, אחידות, רציפות. מצוק שנמצא במפלס שונה ממפלס קו המים אינו עונה על ההגדרה האמורה. הוא אינו מחובר לחוף, אין רציפות בינו ובין החוף ואין אחידות בינו ובין החוף.

אכיפה בררנית

15. הנאשם טען כי אכפו נגדו את הדין באופן בררני, ברם לא הציג תשתית עובדתית מספקת כדי להוכיח את טענתו. הנאשם לא הוכיח כי במועד שבו נרשם לו הדו"ח חנו במקום כלי רכב נוספים שלא קיבלו דו"חות ואמירתו לפיה בחודשי הקיץ המקום משמש מגרש חניה, היא אמירה בעלמא, שלא נתמכה בראיה כלשהי (על משמעותה של אכיפה בררנית והנטל להוכיחה, ראו בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע (8.6.99); רע"פ 4355/08 לסקוב נ' עיריית תל אביב (15.1.10); ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ ואח' (10.9.13)).

סוף דבר

16. בהתחשב בכל האמור, משהמאשימה לא הוכיחה כי רכבו של הנאשם אכן חנה בטווח של 100 מטרים מקו

המים ובשים לב ליתר ההערות - בנוגע לשילוט במקום ולהגדרה של "רצועת קרקע" - הריני מזכה את הנאשם מביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ד טבת תש"פ, 21 ינואר 2020, במעמד הצדדים